

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **MILBER, a. s.**, se sídlem ve Vratimově, Frýdecká 819/44, zastoupeného JUDr. Petrem Svatošem, advokátem se sídlem Moravská Ostrava, Sadová 1585/7, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2005, č. j. 22 Ca 383/2003 – 26,

t a k t o :

- I.** V řízení se pokračuje.
- II.** Kasační stížnost se zamítá.
- III.** Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2003 č. j. 2283/150/2003. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti výzvě Finančního úřadu v Kopřivnici (dále jen „správce daně“) vydané dle ustanovení § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) k zaplacení daňového nedoplatku ručitelem ze dne 25. 11. 2003 č. j. 65738/02/376921/41508.

Nejvyšší správní soud pokračuje v řízení přerušeném v souladu s ust. § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s., poté co předložil Ústavnímu soudu vyřešení otázky protiústavnosti ustanovení § 57 odst. 5 daňového řádu a Ústavní soud o tomto návrhu již rozhodl nálezem ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 72/2006 (in: www.nalus.usoud.cz), tak, že ustanovení § 57 odst. 5 věta třetí daňového řádu ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 230/2006 Sb. bylo v rozporu s čl. 1, čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a 2, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní soud své závěry odůvodnil následovně:

„Daňový nedoplatek jsou povinni zaplatit kromě samotných poplatníků - dlužníků - i ručitelé, pokud jim zákon povinnost ručení ukládá, jsou-li k plnění této platební povinnosti správcem daně vyzváni. Jde o institut zvláštního zákonného ručení upraveného veřejnoprávní metodou regulace, k jehož realizaci je za předpokladu, že konkrétní osobě svědčí postavení zákonného ručitele, zapotřebí tolika výzvy ze strany správce daně ve vztahu k osobě, jež je zákonným ručitelem. Daňový ručitel však není účastníkem daňového řízení již od počátku, se stejnými oprávněními a možnostmi procesní obrany, jaké má daňový subjekt (ustanovením § 7 odst. 2 daňového řádu je dokonce začleňován mezi „třetí osoby“ na stejnou pozici jako kupř. svědek, znalec aj.). Ručitel se ani nedoručuje platební výměr či jiné rozhodnutí, kterým byla daňová povinnost předepsána k přímému placení. Teprve doručením „ručitelské výzvy“ dle napadeného ustanovení začíná pro daňového ručitele daňové řízení, přičemž se však současně jejím doručením již dostává do postavení subjektu, kterému je uložena platební povinnost. „Ručitelská výzva“ je tedy rozhodnutím, kterým je přenesena povinnost zaplatit daňový nedoplatek na ručitele, je rozhodnutím, které má hmotněprávní důsledky, neboť již najisto určuje, že byly splněny všechny zákonné předpoklady pro to, aby právě osoba ručitele nastoupila na místo původního dlužníka a svědčí jí postavení daňového poplatníka se všemi důsledky, což znamená, že na ní lze dluh i vymáhat. Na skutečném obsahu uvedené výzvy (rozhodnutí v materiálním smyslu) ničeho nemění ani její zákonodárcem nepřesně zvolené označení, tj. „výzva“ (a nikoli kupř. „rozhodnutí“).

(...) Nelze tak než dovést, že zákonodárce v napadeném ustanovení věta třetí anuloval právo ručitele domáhat se ochrany svých práv u soudu či jiného orgánu ve všech případech s výjimkou tří výslovně uvedených, a tím tedy ústavně zaručené základní právo v těchto případech popřel. V případě daňových ručitelů, kteří by se chtěli domáhat ochrany svého práva s tvrzením, že bylo porušeno jinak, než že by jim byla uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek, ačkoli nejsou ručitelé, ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo již bylo zapláceno, tak došlo postupem zákonodárce k vyloučení této kategorie subjektů z práva domáhat se ochrany svého práva u soudu či jiného orgánu. Ručitel zjevně nemůže dle ust. § 57 odst. 5 věta třetí daňového řádu v tehdejší znění namítat kupříkladu skutečnosti ovlivňující podstatu a výši jeho daňové povinnosti, nemůže tedy odporovat, že daň neměla být stanovena (daňovému dlužníku) vůbec, měla být stanovena jiné osobě, byla stanovena v nesprávné výši apod. Úmyslem (protiústavním) zákonodárce evidentně bylo takovým omezením odvolacích námitek proti „ručitelské výzvě“ vyloučit, aby rozhodováním o odvolání podle § 57 odst. 5 věta třetí daňového řádu bylo v relaci k daňovému ručiteli suplováno „daňové nalézací řízení“, které již předtím proběhlo, a aby tak v podstatě neformálně probíhalo dvakrát.

(...) Právní řád však s ohledem na napadené ustanovení věta třetí neobsahuje účinný právní prostředek nápravy ve vztahu k porušení práva daňového ručitele na pokojné užívání majetku, neboť prostřednictvím odvolání proti „ručitelské výzvě“ je možné věcně posoudit jen obsah tvrzení o porušení práva ručitele tím, že mu byla uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek, ačkoli není ručitelem, ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo již bylo zapláceno, a tak lze adekvátně napravit jen takové porušení práva daňového ručitele dle čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě. Jinými slovy, prostřednictvím institutu odvolání dle ust. § 57 odst. 5 věta třetí daňového řádu nelze dosáhnout účinné nápravy všech situací porušení práva ručitele na pokojné užívání majetku, a takový instrument proto nelze považovat za „účinný“ ve smyslu čl. 13 Úmluvy, protože nelze než konstatovat, že napadené ustanovení věta třetí je též v rozporu s citovaným článkem Úmluvy.

(...) Zákonodárce v ust. § 57 odst. 5 věta třetí cit. zákona anuloval právo ručitele na soudní přezkoumatelnost rozhodnutí týkajících se jeho základních práv ve všech situacích, s výjimkou tří výslovně uvedených, a tím tedy ústavně zaručené základní právo v těchto případech popřel. U daňových ručitelů, kteří by se domáhali soudní nápravy v případě, že bylo porušeno jejich základní právo jinak, než že by jim byla uložena povinnost zaplatit daňový nedoplatek, ačkoli nejsou ručiteli, ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo již bylo zapláceno, tak došlo postupem zákonodárce k vyloučení této kategorie subjektů z práva dle čl. 36 odst. 2 Listiny.

(...) Z principu rovnosti se však podává, že pokud má mít ručitel totožnou povinnost jako dlužník - tj. povinnost zaplatit daňový nedoplatek, čímž se u něj zmenší majetková sféra stejně jako u dlužníka zaplacením daně - nelze sledat žádný důvod, který by byl způsobitý odůvodnit nerovnost v přístupu k daňovému dlužníku a ručiteli tak, jak je shora popsána (mají k dispozici diametrálně kvalitativně odlišné prostředky k obraně před totožnou povinností - rozsah uplatnitelných námitek daňovým ručitelem proti rozhodnutí o daňové povinnosti v relaci k jeho osobě je věcně dosti omezen). Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že napadené ustanovení ve svých důsledcích vyvolává neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, kterým je ukládána daňová povinnost. Z postulátu rovnosti sice nevyplyvá požadavek obecné rovnosti každého s každým, plyne z něj však požadavek, aby právo bezdůvodně nezvýhodňovalo ani neznevýhodňovalo jedny před druhými. V daném případě je nesporné, že požadavek poskytnutí stejných práv za stejných podmínek bez neodůvodněných rozdílů napadeným ustanovením respektován není, neboť zákonodárce bez v ústavní rovině akceptovatelných důvodů výrazně znevýhodnil subjekty v postavení daňového ručitele.

Ručení není přitom institutem, který by se vyskytoval toliko v daňovém řízení, ale je naopak obecným institutem celého právního řádu, jenž je detailně propracován především teorií a judikaturou soukromého práva, jehož kořeny sahají hluboko do dávno minulých let a jsou prosáklé římskoprávní tradicí, uchopenou a zpracovávanou různými směry a školami v průběhu recepce římského práva. Ručení tedy nemá původ ve finančním právu a už vůbec ne v českém daňovém řádu. Jednou ze základních zásad soukromého institutu ručení je, že ručitel může proti věřiteli uplatnit všechny námitky, které by měl proti věřiteli dlužník (§ 548 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník)... Ostatně, zde je třeba připomenout, že v moderním právním pojetí již není hranice mezi právem veřejným a soukromým chápána tak ostře, jako v době minulé, takže soukromoprávní prvky lze mnohdy vysledovat i v právním vztahu v zásadě veřejnoprávním a naopak.... Pokud v civilním právu, kde se uplatňuje ručení smluvní, není stanoveno žádné omezení uplatnitelných námitek ručitelem, lze dovést logickým argumentem a maiori ad minus, že tím spíše tak výrazná restrikce uplatnitelných námitek nemá mít místo ve vztahu k ručení zákonnému.“

Nejvyšší správní soud respektuje závěry učiněné Ústavním soudem, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V kasační stížnosti stěžovatel napadl postup soudu, který se nezabýval odkazem stěžovatele na nález Ústavního soudu 13/4. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že předmětné rozhodnutí Ústavního soudu nebylo dostatečně konkretizováno a proto se jím soud nezabýval. Stěžovatel považoval označení nálezu za dostatečující, navíc je tento uveden i v komentáři k obchodnímu zákoníku. Označení „13/4“ se týkalo zařazení rozhodnutí do sbírky nálezů Ústavního soudu. I když ve zmiňovaném nálezu šlo o problematiku přechodu práv a závazků při prodeji podniku a v nyní posuzované věci jde o vznik ručitelského závazku ve vztahu k veřejnoprávnímu subjektu, kterým je stát, jde svou podstatou dle stěžovatele o stejný problém, tudíž o problém, zda lze aplikovat ustanovení upravující soukromoprávní vztahy definované obchodním zákoníkem na vztah daňového subjektu a správce daně, v němž tyto dva subjekty nemají rovné postavení a který je vztahem veřejnoprávním.

Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 15. 7. 2005, s napadeným rozsudkem souhlasil a trval na tom, že postup správce daně byl v souladu s právními předpisy.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že správce daně vydal dle ustanovení § 57 odst. 5 daňového řádu dne 25. 11. 2002 výzvu k zaplacení daňového nedoplatku č. j. 65738/02/376921/4150, jímž stěžovatele jako ručitele vyzval k zaplacení nedoplatku ve výši 1 106 922 Kč za dlužníka Konzultační sdružení HC future, v. o. s. Proti této výzvě podal stěžovatel odvolání, které žalovaný dne 23. 7. 2003 zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v tomto případě vyplývá ručení stěžovatele ze zákona č. 513/1991Sb., obchodního zákoníku. Dle ustanovení § 86 citovaného právního předpisu společníci veřejné obchodní společnosti ručí společně a nerozdílně za závazky společnosti veškerým svým majetkem, tzn. že osoby, které ručí za závazky společnosti, ručí i za daňové nedoplatky. Stěžovatel je tedy ze zákona ručitelem a k plnění platební povinnosti byl správcem daně řádně vyzván.

Proti rozhodnutí o odvolání podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud kasační stížností napadeným rozsudkem zamítl. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného a konstatoval, že ustanovení § 86 obchodního zákoníku upravuje ručení společníka za závazky společnosti, aniž by přitom rozlišovalo, zda se jedná o závazky vzešlé ze soukromoprávních či veřejnoprávních vztahů.

Pokud stěžovatel namítal, že se soud nezabýval jeho odkazem na nález Ústavního soudu 13/4, uplatňuje kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek odůvodnění.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud uvádí, že pojem nepřezkoumatelnosti není v soudním řádu správním definován. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů lze označit pouze ta rozhodnutí soudu, ve kterých absentují důvody rozhodovací, nikoli dílčí nedostatky odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle Nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 7. 2003 sp. zn. IV. ÚS 40/03 „postup správního soudu, který nepřezkoumá rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek, odporuje zásadám spravedlivého procesu.“ Obdobně judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 2. 2004 sp. zn. II. 242/02, když dovedl, že ze zásad spravedlivého procesu mimo jiné vyplývá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí odůvodnit, reagovat na uplatněné námítky a vysvětlit jejich případné odmítnutí. Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku

krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oboje též dostupné na www.nssoud.cz).

V daném případě, jak je patrné z textu žaloby, stěžovatel své žalobní námitky podpořil odkazem „...na náleží Ústavního soudu, 13/4“, aniž by jej označil spisovou značkou či číslem jednacím, případně uvedl publikaci, ve které je takto očíslován. V žalobě však rozsáhle citoval závěry z předmětného rozhodnutí. Krajský soud k tomuto odkazu v rozsudku uvedl : „Poukazem žalobce na náleží Ústavního soudu se soud nezabýval, neboť rozhodnutí nebylo žalobcem dostatečně konkretizováno (sp. zn., datum vydání, publikace)“.

Stěžovatel má naopak za to, že konkretizace rozhodnutí Ústavního soudu je dostatečná, neboť označení „13/4“ se týká zařazení příslušného nálezu do Sbírky nálezů ÚS a znamená, že se jedná o Svazek č. 13 Usnesení č. 4. Dle stěžovatele závěry z předmětného rozhodnutí Ústavního soudu lze aplikovat na projednávanou věc. Krajský soud podle něj pochybil, pokud se poukazem na náleží Ústavního soudu nezabýval.

Ve smyslu výše uvedených zásad soudního přezkumu správních rozhodnutí vyplývá povinnost krajského soudu reagovat na všechny v žalobě konkrétně vznesené námitky. Tato povinnost krajský soud nestíhá, pokud žalobce vymezí v žalobě žalobní bod natolik nekonkrétně, že se jím soud pro jeho neurčitost nemůže zabývat. Součástí žalobní argumentace může být odkaz na rozhodnutí ve skutkově shodné či obdobné věci. Odkaz na takováto rozhodnutí bývá zpravidla konkretizován označením soudu, který je vydal, datem jejich vydání a spisovou značkou či číslem jednacím. V případě, že jsou zmiňovaná rozhodnutí součástí publikace, v daném případě Sbírky nálezů a usnesení ÚS, lze jejich specifikaci provést uvedením číselného označení, pod kterým jsou do sbírky zařazena. Jak stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, takové číselné označení je běžné a tímto způsobem jsou rozhodnutí Ústavního soudu specifikována taktéž v komentářích k právním předpisům. V projednávané věci stěžovatel specifikoval rozhodnutí Ústavního soudu číselným označením, pod kterým bylo rozhodnutí publikováno ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS, aniž by výslovně uvedl, že jde o Sbírku nálezů a usnesení ÚS. Závěry z předmětného rozhodnutí však v žalobě rozsáhle citoval a z obsahu citace tak bylo možné zjistit, na které rozhodnutí stěžovatel na podporu svých žalobních námitek odkazuje.

Za dané situace tak lze stěžovateli přisvědčit, že krajský soud mohl posoudit aplikovatelnost závěrů z odkazovaného rozhodnutí Ústavního soudu na projednávanou věc a to i přesto, že stěžovatel v žalobě nesprávně uvedl, že jde o náleží, ačkoli Ústavní soud v uvedené věci rozhodl usnesením. Rozdíl mezi nálezem a usnesením Ústavního soudu je v jejich precedenční závaznosti. Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 301/05 „konstatoval, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy v souvislosti s čl. 1 odst. 1 Ústavy plynou pro obecné soudy významné požadavky upínající se k jejich rozhodovací činnosti; dle nich „již učiněný výklad [Ústavního soudu] by měl být ... východiskem pro rozhodování následujících případů stejného druhu“. Jinými slovy, obecné soudy musí respektovat ústavněprávní výklady Ústavního soudu, tj. jím „vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o němž se výrok předmětného nálezu opíral“, jednoduše řečeno, následovat precedenty. Nesplnění těchto požadavků představuje porušení

čl. 89 odst. 2 Ústavy ve spojení s čl. 1 odst. 1 Ústavy a představuje též porušení subjektivního základního práva dotčené osoby dle čl. 36 odst. 1 Listiny, totiž práva „domáhat se stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu“. V této specifické souvislosti, tj. opomine-li obecný soud právní názory Ústavního soudu, nenaplní svou činností „stanovený postup“ jsoucí v souladu s principem, který vyplývá z čl. 89 odst. 2 Ústavy. [Nadto porušení tohoto postupu představuje i porušení hmotného práva, v tomto případě práva na rovnost v důchodu, které je zaručené čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny, anebo více specificky práva na vyrovnávací příspěvek (srov. nálezy II. ÚS 405/02, III. ÚS 252/04)]. V tomtéž nálezu IV. ÚS 301/05 Ústavní soud dále uvedl: „Zatímco platí domněnka, že každý nález je všeobecného významu, mezi usneseními by mohly mít precedenční účinky maximálně jenom ty, které Ústavní soud usnesením svého pléna vybral pro publikaci ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu. Navíc ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) stanoví povinnost senátu Ústavního soudu, jak má postupovat v případě, že nesouhlasí s právním názorem obsaženým v nálezu. Čili již tím, že zákon o Ústavním soudu explicitně omezuje tuto povinnost k nesouhlasu s náleзовým rozhodnutím, je zřejmé a contrario, že usnesení nejsou považována za závazná ani pro Ústavní soud, ani za obecně precedenčně významná. Přirozeně to neznamená, že nemohou mít za žádných okolností precedenční účinek a že proto vždy mohou a měla by být opomíjena. V tomto ohledu žádná pevná pravidla neexistují. A proto je zřejmé, že povinnost respektovat dřívější rozhodnutí Ústavního soudu se vztahuje primárně (a téměř výlučně) na nálezy; v případě, že by soud přikládal precedenční účinek usnesení, stejně jeho sílu převáží precedenční účinek nálezu.“

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, zda skutečnost, že se krajský soud odkazem stěžovatele v žalobě „...na nález Ústavního soudu, 13/4“ nezabýval, je způsobilá přivodit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku a dospěl k závěru, že nikoli, přičemž přihlížel i k tomu, že usnesení Ústavního soudu nemá precedenční závaznost. Jednalo se pouze o dílčí nedostatek odůvodnění jeho rozhodnutí, který za situace, kdy krajský soud posoudil komplexně zjištěný skutkový stav a do odůvodnění uvedl své závěry, jež mají oporu v zákoně, nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedená skutečnost není sama o sobě důvodem ke zrušení rozsudku, neboť důsledkem by bylo nové rozhodnutí se shodným výsledkem. Ohledně důvodnosti této žalobní námítky by totiž krajský soud nemohl dospět k jinému závěru, než k jakému dospěl Nejvyšší správní soud a to, že odkaz na usnesení Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 499/98 ze dne 15. 1. 1999 (stěžovatel v kasační stížnosti provedl následnou specifikaci rozhodnutí nesprávně a uvedl IV. ÚS 199/98) není příležitý, neboť předmětem ústavní stížnosti bylo posouzení převodu daňové povinnosti na základě smlouvy o prodeji podniku, tedy posouzení, zda je možno s ohledem na zákaz přenosu daňové povinnosti zakotvené v ustanovení § 45 daňového řádu převádět na základě závazkového vztahu soukromoprávní povahy i veřejnoprávní (daňové) povinnosti, kdežto v projednávané věci je předmětem přezkumu rozsah zákonného ručení společníka dle § 86 obchodního zákoníku.

Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené uzavírá, že neshledal uplatněné kasační důvody důvodnými. Napadený rozsudek vadami ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007 č. j. 1 Afs 101/2004 - 58, jež řešilo rozsah ručení ve smyslu ustanovení § 86 obchodního zákoníku a dospělo k závěru, že „*rozsah ručení společníka obchodní společnosti je určen především ustanoveními obchodního zákoníku. Podle jeho § 86, týkajícího se veřejné obchodní společnosti (srov. též § 93, § 106 odst. 2), „společníci ručí za závazky společnosti veškerým svým majetkem společně a nerozdílně“.* „Závazky společnosti“ jsou veškeré povinnosti (nejčastěji platební),

které má společnost vůči ostatním subjektům právních vztahů. Pojem není blíže vysvětlen; nelze však než dovést, že se tím míní všechny závazky. Nerozlišuje se zde ani co do jejich právního titulu, ani co do jejich rozsahu. Absence odůvodněné zvláštní odchylné právní úpravy ručení tedy v souladu s výše uvedeným dovoluje učinit závěr, že ručení společníka se vztahuje jak na závazky soukromoprávní, tak na závazky z titulu veřejnoprávní povinnosti, a jak na jistinu či částku původně dlužnou, tak i na příslušenství.“

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu